

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Qvæstio XXXVIII. An sint concedendi aduocati in atrocioribus criminibus,
cum soleant ex hoc rei magis indurari, & instigari ad negandum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

hoc non est omnino tollere defensionem, sed tantum immutare ordinem iuris positiui, & modum defensionis ac solemniam eius, quib. omnibus Princeps est superior. *Afflict. decis. 391. nu. 4. & post alios Farinac. d. quest. 39. num. 23. & 26. & sic seruari venetijs in Decemuirum tribunali, scribunt Gigas, in tit. quomodo & qualiter quest. 19. & Decianus libr. 7. criminal. cap. 42.* Fatentur iidem licere iudici, si illi videatur, defensiones in quibusdam restringere, veluti ne possit reus colloqui, nisi cum suis aduocatis & procuratoribus, vel etiam non nisi presente aliquo ministro publico. *Iosephus Ludouic. commun. opin. conclus. 33.* item restringere tempus ad faciendas defensiones & decernere, quod loco copiae exhibeantur aduocatis originalia indicia per eos videntia. *Farinac. numer. 112. cum sequentibus.*

Vnde fit argumentum validum, si haec de quibus quaeritur, sunt tantum iuris positiui, quia ad solemniam & modos defensionis spectant, quae statuta sunt iure positiuo & non ad defensionem simpliciter, quae est iuris naturalis: item si quod detur in scripto, vel dicatur viua voce, & quod breuior vel prolixior terminus tempusque reo ad defensionem assignetur, sunt etiam iuris positiui: sane cum consuetudo vim legis obtineat; poterunt per illam haec omnia mutari, maxime quando illa fuit a Principe tolerata, vt in casu nostro.

Item cum iudex in his criminibus, sit liber a regulis iuris positiui communis (vt saepe dictum) non esse illi, quod proponitur, si expedire iudicet, illicitum. Denique reddant differentiae rationem, cur quod in thesi ponitur iudici non liceat, & quae ipsi de modo mutando, & tempore restringendo concedunt,

A liceant: Non puto posse dari, nisi forte quod hic maius praedictum rei sit: quod negauerim.

QVÆSTIO XXXVIII.

An sint concedendi aduocati in atrocioribus criminibus, cum soleant ex hoc rei magis indurari, & instigari ad negandum?

VOD non sint concedendi, videtur primo probari ratione, quia videntur sic indicia retardari: Secundo quia etiam in causa haereticis videntur negari posse, quod Simancas admittit. Tertio quia probatur claro textu in l. per omnes. 6. C. de defens. ciuitat. ex quo illud multi asserunt. *Barbat. tract. 1. de praestant. Cardin. 1. p. 9. allegans pro ea Baldum. Angel. in pract. versic. vestem etiam celestem. num. 12. Marsl. in pract. §. diugeter. num. 164.* Quarto, hoc pertinet ad modum defensionis, vt per se vel per alium: modus autem subest arbr. iudicis, vt dictum, *quest. 37.* Quinto ius scriptum in aliquibus criminibus reis aduocatos denegauit, vt in crimine laesae maiestatis diuinae per haereticum, *cap. fin. de haeret. in 6. & humanae, l. quisquis. §. denique C. ad leg. Iul. Maest. Barr. in extrauag. ad reprimendum in gl. sine strepitu. Gregas tit. qualiter in crimin. laesa Maest. proced. quest. 4.* item furibus insignibus & grassatoribus seu latronibus viarum, *l. per omnes. C. de defens. ciuitat. Marsl. supr. & l. 1. n. 20. de quest. Roland. cons. 2. nu. 62. lib. 3.* Ex his videtur aliquid probabilitatis prima facie hac opinio habere: sed re vera non est securus.

Omnino

Cōclus.

Omni no tenendum, tiam in exceptu criminibus non posse denegari reis aduocatum: nec ratio addita sufficit ad d. negandum. Hanc vnanimiter tenuerunt in suis consilijs DD. Ingolstadienses anni 1590. & rursus anni 1601. Friburgenses, Patauini, & Bononienses, & est recepta praxi inquilitorum in hæresi, cui nostrum crimen exæquatur, & communi DD. calculo, Sprenger. part. 3. mallei malef. clarus. §. hæres. num. 17. etiam si re non petant. Eimericus in director. inquisit. tit. de defens. reor. & ibi in commun. Penna. Repertor. inquisit. in verb. aduocatus, Humbert. in praxi iudic. eod. verbo. Simanc. Cathol. instit. tit. 5. nu. 2. Bos. d. de indic. contra tortur. num. 78. in fin. Roland. conf. 12. num. 61. lib. 3. & alij passim.

Item probatur. ratione. Iure naturali cautum, vt qui per se nequit, possit se per alium defendere; sagæ plerumque sunt illiteratæ, nec se norunt defendere ergo debent per alium defendi, alioqui illis indirectè tolleretur defensio, quæ nulli tollenda. Confirmatur, quia iudex ex officio tenetur curare vt indefensi defendantur. *l. si non defendantur, D. de pœnit.* Item est conforme Carolinæ constitutione, *art. 47.* vbi addita ratio, quoniam alij ex simplicitate, alij ex terrore nequeunt suas defensiones proponere. & *art. 14.* vetatur, ne ad carcerem aditus ijs præcludatur, quorum operâ ad defensionem suam rei vti cupiunt. Si dicas hoc statui in criminibus non exceptis contra: quoniam in ijs, quæ iure naturali reis debita sunt nullum discrimen est exceptorum & non exceptorum criminum.

Ad argumenta in contrarium factis est responsio. Ad 1. negatur retardari, nã occurri potest huic retardationi primò si statuatur aduocatis, vt cum

A reo nunquam soli sint, sed semper cum eo agant presente iudice, fiscali, vel notario, vt sic omnis subornatio, instigatio & induratio ad negandum impediat. *Firinac. d. q. 39. num. 14. & n. 112. & seqq.* Item poterit cogi aduocatus, vt sub iuramento promittat, se reum ad negandum delictum non instigaturum aut subornaturum, vt iubet Carolina constit. *ordin. 88.* & non viturum nisi iustis defensionibus, & cum reum viderint criminofum esse, se cessaturum à defensione, *Decian. in tract. crimin. tom. 1. lib. 5. c. 37. Baiard. ad Clar. §. hæresis num. 22. & clarissimè cautum instruction. inquisitor. quas referunt Simanc. & Penna sup.* Deinde supponitur aduocatum fore virum probum, gnarum officij sui, qui nolit in officio suo delinquere; delinqueret autem si instrueret reum ad tacendam veritatem, & non leuiter peccaret. *Abbas & alij in cap. 1. de test. cognit. D. Thom. 2. 2. quæst. 69. art. 1. & 2. gloss. in cap. 1. de confess. in 6. Iason. in leg. cum proponas. 2. C. de pact. quod si iudex postea deprehendat aduocatum tritari, dolose procedere, vel aliquid frustratoriè proponere, potest iterum exigere iurandum: immo si vehementer præsumat de dolo aduocati, potest illius propositionem rejicere, nec curare appellationem, & vltra procedere: Sic post *Innoc. Host. & alios concludit Conrad. Brun. de hæret. in cap. de cautelis. vers. contra improbe petentes.* Sane nunquam concessione aduocati adeò indicia retardabuntur, vt cum tanto reorum præiudicio ipsis negari possit, quod iure naturali debetur.*

E Ad 2. Sufficit, quod in praxi nunquam denegentur, nec admodum probabile est, eos denegari posse, nisi in casu mox dicendo in responsion. ad supra.

Ad 3.

c Ad 3. Argum. resp. dupliciter primo DD. illos mihi videri niti illo textu non bene intellecto. Textus enim agit de patrocinijs, hoc est defensionibus potentium ambitiosis, illegitimis, extra iudicialibus, & vel violentis, vel dolosis, qui tali patrocinio causa fuerunt, vel scelera citius, crebrius, audaciusque committerentur: quod illic in d. l. per omnes, acutè vidit Accurs. Non vero agit de patrocinijs aduocatorum, in iudicijs admitti solitis, nec argumentum ab illis ad istos posset procedere, nisi constaret istos dolose procedere: tunc autem eos etiam rejici posse dixi. Secundò responforium, vt infra ad supra.

In quarto argumèto falsa est maior, quia istud nō pertinet ad modum defensionis, sed directè pertinet ad defensionem ipsam, cui per accidens est, vt per se vel per alium fiat. Ius enim naturale simpliciter vult non tolli defensionem, tolleretur autem, illi nequit seipsum defendere, si per alium nō fineretur. Non tolleretur autem, licet non fineretur se defendere scripto, cū possit verbo: vel non fineretur tridui spacio differre, qui potest statim. Vnde patet differentia casus propositi in quæst. 37. ab eo, qui proponitur in ista quæstione.

d Ad 5. Respondetur, in criminibus istis iure scripto tantum denegari aduocatos, quando notorium est reum esse hæreticum, rebellem, vel conspiratorem in Principem, assassinum, aut insignem furem vel latronem, & huiusmodi: sed antequam constat esse talem, aduocatus conceditur. Sic leges illas exponunt, & in praxi obtinere testantur. DD. *Mantua Benaid. singul. 15. Rolandus dist. consil. 12. num. 79. libr. 3. l. l. Clar. in §. hæresis. num. 17. Farinacius quæstion. 39. num. 109. & 167.*

QVÆSTIO XXXIX.

An confrontatio sagarum, que vt plurimum pronæ sunt ad reuocandum, consulta videatur?

D ARVM mouet me quod Sagarum pronæ sint ad reuocandum: nam non omnes tales, & forte pauciores: neque de occultis istis nostrum est iudicare, c. sicut est, de Simon. cap. erubescant. 32. quæst. 5. Constat ordinariè in huiusmodi, stylum curiæ sequendum, Menoch. cas. 474. Mascard. conclus. 1317. num. 47. Farinac. quæst. 43. num. 144. Sed nec stylus ubique idem, nec iste à iure naturalib, sed positiuo descendit: quem admodum & illud, quod reus qui de se confessus alios nominauit, debet in præsentia nominati cum iuramento asserere sic esse, alàs nominatio non operetur. Boer. decis. 319. num. 4. Clarus quæst. 2. num. 12. vers. quæro nunquid, & Vulpell. consil. 30. num. 7. & cons. 83. num. 8. aut illud quod alijs magis arripet, vt relicto iuramento; reus de se confessus, & qui alium in quæstione nominauit, in ratificatione de se, & alijs, debeat iterum, leuiter tamen torqueri, & in præsentia nominati confirmare nominationem. Farinac. supr. siue illud, quod quando in mutuis delationibus inter se dissentiant, vt postea simul de hoc disidio interrogatur; inuicem redarguere permittantur: quæ omnia ex consuetudine potius, quam iure scripto manarunt, nec ordinariè imperatæ iudicibus sunt. Idèd (vt optimè Bononienses inquirunt) quid circa has agendum prudens iudex arbitrabitur, si namque ex vnâ parte adit qualitas, vel prærogatiua dignitatis,

auçtori-